

RĂSĂRITUL NOSTRU

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

DIRECTOR V. DIMITRIU-LEORDA

Redacția și Ad-strația: Calea 13 Septembrie Nr. 8 București

Pictorul Bulgăraș

Artistul care fermecă cu suflul lui gingaș ca de copil și cu pasiunea plină de vigoare a unui mare maestru a penelului, plin de vraja focului divin, s'a dus în veșnicie și nemurte.

S'a dus un om.
A rămas opera. Ea este nemuritoare!

Arta plastică românească a înscris în analele ei un nume mare: Petre Bulgăraș.

Bulgăraș a fost un om și un artist; un artist în adevărata concepție superioară a cuvântului.

Plin de delicatețe și armonie vibrante, cu vigoare divină și per-

sonală a unui talent în plină expansiune, pictorul Bulgăraș a dat viață atâtor subiecte a căror variantă în portret, flori, subiecte statice, natura moartă, — par scaldate în reverii de lumini puternic transpuse pe pânzele sale cu o pasiune dusă până la beatitudine încât mai toate pânzele sale au în ele, întipărită, imaginea artistului.

Am pierdut un prieten a cărei prietenie începe din vremea marelui răsbotu, în birourile Pulberăriei Armatei în retragere, la Botoșani. Ușoară fie-ți țărâna și vecinică amintirea.

Sculptorul V. Dimitriu-Leorda

Nu țipa!

Fug de oamenii cari vorbesc tare, după ce bineînțeles m'am asigurat în prealabil că simțul auzului d-lor este nealterat. Ori poate socot domniile lor că timpanele noastre au fost vizitate de niscai urechelițe de cred că trebuie să ne vorbească tipând și tunând. Ne-a fost dat să vedem jucând artiști mari cari izbuteau cu glas șoptit să ne împărtășească tumulul și tragismul sufletesc al personajului pe care îl incarnau, într'un chip care ne-a rămas întipărit pentru tot restul vieții. Inchipuiți-vă un moment că ar deveni lucrurile astfel, încât unul din gloata celor cari când vorbesc parcă vor să dea alarma, să strige „foc” — să spuie femeiei pe care o adoră acel magic „te iubesc”, într'asa chip încât să crezi că e vorba de „săriti că mă omoară! ajutor!” Oare, n'ar produce panică în biata ființă? N'ar lua-o aceasta, cum se spune puțin academic „din loc”? Astfel stând lucrurile, este elementar a ști — credem noi — că omul cu simțul gradăției și al sensibilității vocii, va ști să-și dozeze astfel muzicuța, încât să nu recolteze amărăciuni de pe urma acestei imprudențe. Se spune, și cu drept cuvânt, că „tonul face muzica”. Tonul, lipsit de melodie, și fără chibzuință sau oarecare pricepere folosit, va face să fie ocolit, afară numai dacă nu ar întâlni semenii cu care de... să se asemene.

Cei care s'ar simți cumva vizăți, ar putea argumenta în favoarea lor, observațiunea că din moment ce n'au de ascuns nimic, de ce n'ar spune-o cu glas tare. Și noi ne raliem la explicațiile dumnealor pentru simplul motiv că și nouă ne plac lucrurile spuse „pe șleau”, sau „verde în față” atunci când nu avem de tăinuit nimic.

Dar să facem părtași la această toată strada, prin trâmbița glasului nostru, sau pe bieții noștri vecini, cari la drept vorbind nu sunt vinovați cu nimic de chestiile ce ne privesc doar numai pe noi, asta e altceva. Tot astfel cu ce am păcătuit noi, dacă la teatru sau operă fiind, ne vedem la un moment dat puși în situația

neplăcută de a fi părtași fără să o dorim la păreri critice despre piesă sau interpreți ale lui madam Popescu sau mai știm noi care domn X. Extinzând constatările noastre, ușor se poate vedea că și în domeniul muzicii, astăzi se preferă melodia plină de incantațiune, potolită, aceeaia „care poate stinge” lumina dela distanță sau care poate face să ducă pereții.

Vorbiți încet, dacă v'ați îndreptat că preopinental vă înțelege și vă răspunde prompt și bucurios. În situația de azi a lucrurilor, când nervii noștri resinat atât de penibil impresiunile brutale, lupta împotriva sgomotului, ar trebui existinsă până și la disciplinarea conversației. Dar fiindcă la aceasta nu s'ar putea ajunge prin ordonanțe polițienești sau legi speciale, rămâne tot ca bietul bun simț, săracul, când există bineînțeles, să-și afirme existența. Astfel nu mi s'ar putea face nedreptatea imputându-mi-se poate că, cu ideile noastre expuse în aceste note fugare ar urma ca omul să nu mai vorbească. Să fim înțeleși. Noi suntem, am spus-o dealtfel din capul locului, pentru vorbirea ponderată, calmă, stăpânită și ne declarăm inimicii inversunați a țipătului inuștil. Știți dvs. cât obțin englezii fără să țipe? O singură vorbă care ție-o servește doar în șoaptă, însă să știi că e vorbă. Gălăgioșii pot să fie acceptați, câteodată, așa cum se poate, nu m'ași mira de a fi pus în situația uneori să accepți darabanele și alămurile unei orchestre la ureche. Dar de aici și până a te și martiriza în fiecare clipă de aceste tonalități viguroase, fie ele pe orice arie, apoi Dumnezeu ne ierte nu ne rămâne decât să împungem lumea.

Ați băgat de seamă că oamenii, cu inelele delicate, savanții, oamenii dedicați gândirei nu se manifestă niciodată ca stentorii de megafone. Pot să aibă declanșări nervoase, ca oricare din noi, niciodată însă n'o să-și măsoare tensiunea de înaltă frecvență a vocii, prin țipete, supărător de strident.

Omul superior știe să-și pota-

Încă un an...

Cu numărul de față ziarul „Răsăritul nostru” — cel mai mic dintre toate aparițiile de pe pământ — intră în pragul celui de al optulea an de apariție neîntreruptă.

Ducând mai departe acelaș dor de muncă închinat unui înalt interes de ridicarea păturii surdo-mușilor la nivelul manifestărilor culturale și sociale de azi, care ne-a fost dictonul primordial dela începutul apariției acestei „foițe” urăm onor. cititorilor noștri și tuturor celor pușini cari ne sprijină sănătate și voie bună.

Răsăritul Nostru

Ne-a murit un mare donator

Vineri, 6 Ianuarie (Boboteaza) a fost dus la locul de veci, la cimitirul militar Bellu, colonelul publicist Alexandru Vasilescu-Lascar, membru donator al societății de surdo-muși din București, căreia i-a donat o frumoasă bibliotecă sculptată în stejar conținând 440 cărți de citit.

Dragii mei,

Ca și voi, n'am prea avut în viață ceea ce înseamnă „noroc”. Dar n'am fost surd și nici mut, în ce privește alinarea suferințelor, strigând Dreptate pentru nenorociți în totdeauna în zadar.

Vroi dar, să vă fac vouă astăzi o bucurie!

Vă donez biblioteca mea, bucuria vieții mele de totdeauna. V'o dau din toată inima mea. Acestea au fost rândurile cari însoțeau darul.

Cu moartea neașteptată a colonelului Vasilescu-Lascar, noi pierdem nu numai un membru de onoare ci și un prieten rar care ne înțelegea și ne iubea, nu cu vorbe goale, ci cu fapta.

Aducem și pe această cale condoleanțele noastre cele mai vii familiei neuitatului nostru mare prieten.

lească, să-și înfrâneze slăbiciunile primare. Necuvântătoarele țipă. Nu mai vorbim că toate simpatiile vor merge cu ei, pentru că ei iradiază calmul necesar, care dă seriozitate acțiunilor lor, inspirând încredere. Omul slab țipă ca și cum ar vrea să predomine măcar prin atâta. Vorbiți încet! Veți fi mai ascultați și urmați. O sănătoasă disciplinare de gradăție a vocii în relațiile cu oamenii cari nu țipă când vorbesc, obținută printr'o stăpânire de sine, ca rezultat al judecării și a voinții, vă va răbuna din plin pentru răbdarea ce v'ați impus-o, citind rândurile de față, iar pe subscris de a ști că înșirând aceste observații n'are să regrete că a făcut-o, neavând altceva mai bun de făcut.

George Carara
din Rev. Funcționarilor Publici

Inginerul Anton Kratochvill

Prezintăm pe unul dintre ai noștri care cred că interesează a fi cunoscut. Un surdo-mut să aibă acest titlu? Da, după cum vedeți și îl are câștigat prin muncă, răbdare și stăruință. E cunoscut funcționar la dir. Cadastrului din ministerul agriculturii și domeniilor. În 1926 când pentru prima dată venind la București, mă aflai printre surdo-muși la un congres al nostru înț fu prezentat împreună cu soția sa, regretata doamnă Ecaterina Kratochvill, deasemenea surdo-mută dar foarte simpatice și prezentabile amândouă se distingeau prin finețea gesturilor lor, dintre ceilalți surdo-muși. Fiind atrasă de aceste calități mai mult decât din curiozitate, căci până atunci imi fu dat să văd surdo-muși bieți năcăjiți și nemulțumiți de soarta lor. De aceea imi făcu plăcere să pot sta de vorbă cu domniile lor. Așa aflai că d. Anton e surdo-mut

Merenti cl. I, Răsplata muncii cl. I pentru învățământ, Steaua României în gradul de Cavaler. Coroană României în gradul de Cavaler, Semnul Onorific de aur, Medalia Avântul Țărei, Serviciul Credincios, Medalia Jubilară Carol I. Din partea Regelui Serbiei Sf. Sava. Ordinul „Medjidie” din partea Impăratului Otomanilor. Regele Bulgariei i-a dat însemnele Ordinului Ilic în gradul de Cavaler. Apoi în numele Casei Hohenzollern i s'a conferit medalia „bene merenti” pentru artă și știință; din partea Archiduceului Kronprinz Rudolf al Austriei un cadou, o bijuterie prețioasă.

Impăratul Austriei deasemeni i-a făcut un dar prețios s. m. al. Printre aceste distincțiuni și amintiri băgați de seamă câteva fotografii de personaje înalte. Redau aici una, mai ales că a fost luată de însuși aceia ce a fost mult iubita noastră

din naștere și parte din copilăria sa și-a petrecut-o la Castelul Peleş din Sinaia unde tatăl său, maiorul Anton Kratochvill era șeful muzicii Casei Regale care succedase în funcție pe tatăl său, ambii posedând același talent, erau mult preferați de Suvverani.

Dânșii sunt autorii celor mai frumoase compoziții pentru muzici militare ce se cântă și acum, așa de ex. Valsul Peleşului și multe altele.

Fapte pentru care au primit numeroase decorații și distincțiuni până și de la Impărații și Regii de peste Hotare.

Așa nu de mult am avut ocazia să văd negru pe alb actele acestor distincțiuni printre care aleg să citez aici câteva din ele.

Din partea Regelui Carol I i se răsplătește pentru numeroasele sale compoziții muzicale cu medalia Bene

Regină Maria. A fost luată la Sinaia și înfățișează pe M. Sa Regele Carol al II, iubitul nostru Suvveran, ca copil alături de maiorul Kratochvill, dirijând fanfara Castelului.

Această fotografie e unică. Și așa își petrece timpul prietenul nostru Anton la birou și acasă. Printre amintirile sale oarecum fericit, numai un gând nu îi dă pace de ce atât bunicul cât și tatăl său aveau pentru el numai priviri de mîlă amestecate cu ură, înțelese mai târziu că părinții săi nemți de origine foarte ambițioși voiau să-și vadă succesor căci din tată în fiu familia lor erau muzicanți dar soarta nemiloasă a vrut să-și rădă de ei dându-le un copil surdo-mut, dar care prin muncă și-a câștigat frumoase merite și mai merituos decât cel normal și-a înfrânt singur destinul.

Silvia D.-Leorda

Dela „Casa Tăcerii”

Societatea surdo-mușilor din România fostă sub înaltul Patronaj al mult regretatei noastre Regine Maria, roagă și pe această cale Onor. Instituțiile, școlile și Parohiile din întreg cuprinsul țării noastre cărora li s'a trimis carnețe cu cărămizi a 250 lei fiecare să le înapoieze sau să achite valoarea lor, la sediul Societății Str. Mailor Ene No. 2 (Intrarea A. N. E. F.) București 6.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale cu adresa

No. 84035 din 30 Sept. 1938 a aprobat o ultimă prelungire a acestei colecte până la 31 Martie 1939 și am dori ca strădanile noastre de muncă necurmată din 1936 până acum să fie încununuate de succes.

„Casa Tăcerii” trebuie să se inaugureze odată cu congresul Internațional al surdo-mușilor care va avea loc în București, August 1940. De pe acum s'au anunțat peste 27 națiuni cari

(Continuare în pag. II-a)

Un surdo-mut devenit preot

de d-na Vicontesă
de Cannoc-Lanzoc

Mama sa se bucura din suflet de evlavia acestui copil, deplângând faptul că surzenia sa îl oprise de a ajunge la preotie. Ea se gândea: Va pute fi religios dar preot cum să sper?

Duhovnicul său suflă, R. P. Picard gândea tot așa.

El nu putea să-i dea alte bucurii lui Charles decât oferindu-i diferite obiecte ca: potir, antofor, garofa pt. vinul dela liturghie. Aranja singură o carte de rugăciuni și patrafirul pe care îl împleti a fost o surpriză care nu se șterse niciodată din mintea sa. Îl plăcea să dea sfaturi și de aceea frații și surorile sale îl numeau „Fratele predicator”.

La opt ani Charles făcu franceză ca o institutoare; avea multă aplicație. Mama sa continuă lecțiile de articulație, de pronunție; copilul simțea o așa de mare binefacere prin acest mod de vorbire, încât nu putea să înțeleagă cum se putuse servi de semne, acestea oprind orice progres rapid.

Câtă răbdare, câtă blândete, câtă perseverență trebuie să întrebunțeze tânără mamă pentru a învăța pe fiul său să vorbească, să articuleze literă, adunând vocalele și consoanele încercând să pronunțe pe r; câte eforturi până la maturitate!

Directoarea surdo-muților, Maica Angelina, susținea curajul mamei atunci când Soa Filipina, prezenta programul, linia de conduită, încurajând eforturile.

La Paris, d-ra Dubois, printr-o altă metodă, obținea din voce sunet mai dulce. Asemenea, cu astfel de profesori, vocea devenea clară, netă, dulce.

Charles înțelegea foarte repede, se făcea înțeles de minune. În felul cum lua parte la o conversație generală, nimeni n'ar fi putut să bănuiască infirmitatea sa cu atât mai mult cu cât pe deasupra, el urmărea atent privirea tuturor.

În 1890, anul de pregătirea primei intruniri, la Paris, în bătrânul cartier Passy, strada Breton, cei doi copii umară catechismul într-o mică sală unde cea de a doua soră a lor trebuia să îmbrace în 1899 haina călugăriei. Bunul Andrei pe care el îl aprecia din tot sufletul lor, se devotă, cu tot sufletul său de apostol, pentru a-i învăța elementele doctrinei creștine și nu înceta de a le spune: „Iubiți pe Bunul D-zeu, iubiți-l mult!”

Intorși la țară, în Mai, copiii continuau rugăciunile (catechismul) la parohia Izou, situată la 3 km. de Lagrange. Apoi veniră zile mari.

Pe tot timpul retragerii preoților, canonicul Despossez și cucernicul său vicar, abatele Delzon, micuții fură preparați cu mult zel.

Prea departe de casa lor pentru a se întoarce la masă, bunul preot oprise pe Charles la dejun.

Putea el să lase pe mica surioară să ia masa singură în pridvorul bisericii? Făcu excepție dela această regulă și fu foarte fericit de a lua parte la supa caldă a preotului.

În sufletul său, era foarte mândru de a se fi putut abate dela regulă fără să se îndoiască niciun moment, dar vai, va avea deasemeni în împrejurări foarte dureroase, de străbătut conceptiile mânăstirei.

Micuții luară prima împărtașanie în această biserică drăguță din Izou la 5 Iunie 1890. Au văzut atât de mult această zi mare, adresând rugăciuni și făcând de bună voie mici sacrificii.

Primăria anafor albă din mâinile venerabilului pastor inconjurați de familie și de numeroși prieteni, Charles simți în sufletul său chemarea Puterii Divine și spunea tovarășii sale: „Tu ști că tot ce ceri lui Isus în prima zi de împărtașanie poți obține?”

Charles foarte evlavios, era fericit de a fi ales în cor și de a se găsi astfel foarte aproape de preot prin care înțelegea așa de mult „Marele mister”.

Era trist că tovarășa sa nu putea, ca și dânsul, să se apropie de altar; deasemeni după slujbe abatele Gelezon puneă antirul roșu și patrafirul pe brațele surorii sale ceace o umplea de bucurie.

Copiii crescură în această atmosferă plăcută, dar nu trebuie să credem că ei au fost scutiți de necazuri.

Îi apucau furile trântindu-se la pământ cu mânie. Charles era foarte mândru după aceste scene; mama sa foarte hotărâtă îi corija energic, câte odată chiar cu biciul. Își dădea seama după aceea că trebuia să urmeze exemplul cucernicului Francois de Solles care foarte furios de copil deveni cel mai blând dintre oameni, ales în primul an al împărtașaniei; furile sale se răriră dar ultima a avut loc la vârsta de 13 ani. Pe această dată nimic nu-l putu calina; era într-o așa stare că bătrânul primar Pierre, aduse apă să-l ude. Charles se repezi la el; își reveni

apoi, se opri imediat și îi fu așa de rușine că aceasta fu ultima lui eșiere. Niciodată nu se mai infurie și apăru îndată cu totul schimbat.

La 6 Iunie 1891, micuții fură primiți la Paris în capela particulară din l'Archevêché, de către cucernicul cardinal Richard. La întoarcere se duseră lângă confesorul lor, Picard. Acesta dorea să-i binecuvânteze; dădu lui Charles o fotografie mare și frumoasă în josul căreia scrisese aceste cuvinte: „Isus păzește pe micul său Charles și pregătește dim-tr'ansul un adevărat apostol”.

(Va urma)

Audiența la d. Primar General

Joi, 19 Ianuarie a. c. o delegație a surdo-muților, membrii ai Societății de surdo-muți, fost sub înaltul patronaj al regretatei noastre Regina Maria, în frunte cu sculptorul Dimitriu-Leorda, președintele societății, a fost primită în audiență de d. general Dombrowski, primarul general al Capitalei, căruia i-a prezentat un memoriu privitor la construirea Casei Tăcerii. D. primar general înțelegând marea importanță a acestui edificiu, a dispus imediat rezolvare a acestei chestiuni care tergiversează de pe vremea primariatului d. Donescu.

Un gest care onorează un om și cinstește o națiune

Domnul ministru al finanțelor Mircea Cancicov, aducându-i-se la cunoștință nevoile artiștilor plastici — pictori și sculptori — a învoit să doneze Sndicatatului Artelor Frumoase, suma de lei 1.000.000, pentru construirea unui cămin de odihnă la Balcic, 30 de permise gratuite pe c. f. r. clasa I, și, în plus, a lăsat foarte străvezii a se înțelege că va da tot concursul S. A. F., pentru construirea în București, a unui palat al artelor plastice cu săli de expoziții, atelier, bibliotecă, etc.

În mijlocul atâtor oameni bogăți dar ignoranți într'ate artet, a atâtor afașiști de toate nuanțele politice pentru cari cultul frumosului nu-l constituie de cât vițelul de aur, figura d-lui ministru Cancicov se înalță impunătoare, ca un monolit!

De la defunctul Alexandru Constantinescu, întemeietorul căminului de odihnă dela Sămbăta de Sus, a cărui memorie în fiecare an e proslăvită de cei peste 32 de oaspeți — artiști plastici, scriitori, artiști dramatici și ziaristi pentru complota gratuitate în cămin, nu s'a mai văzut un om care să fi făcut un gest atât de frumos ca acela al d-lui ministru Cancicov.

N'am avut plăcerea să cunosc personal pe domnul ministru, dar după cât am auzit d-sa posedă o vastă cultură și e favorizat de o extremă sensibilitate pentru arta și artiștii țării. Numai așa se explică de ce doleanțele artiștilor au găsit un ecou așa de profund în sufletul d-sale.

Fără îndoială d-sa va fi știind că o națiune atât prețuiește în concertul popoarele civilizate câtă artă are.

Individual avem artiști — pictori și sculptori — cari pot face cinste ori cărei țări civilizate, cu tradiție artistică de secole, însă luați în bloc, ca națiune, cu dăvire în suflet tre-

bue să recunosc că în domeniul artistic a celorlalte națiuni țara noastră nu ocupă locul cel mai de frunte.

Nici când o națiune n'a rămas celebră numai prin bogăția solului și subsolului său; Cine mai știe de vestiți negustori greci; cu ce au însemnat ei trecerea prin lume? pe când în fața altarului artei unde au slujit acum mai bine de 20 veacuri, artiști ca Fidias, Proxiteles, Policleet, Mirome, Scopas etc., și as-tăzi lumea civilizată străbate drumurile cari duc spre Acropole pentru a-și pleca genuștii cu evlavie în fața operelor lor.

Poporul Egiptean n'a rămas vestit în istoria civilizației omenirii prin țărâna sacerdoților sau prin atotputernicia celor 19 dinastii, ci prin arta sa. În arta lor — sculptura și arhitectura — se vede gradul de civilizație la care ajunsese, iar reflexul cel mai luminos al sensibilității sufletului lor îl constituie celebra statuă a împăratului Romes al II-lea.

Dacă pentru omul incult arta nu este un obiect de strictă necesitate, apoi pentru națiune, arta este oglinda sufletului și aspirațiilor sale înalte.

Pentru arta țării ori câte sacrificii s'ar face nu-i prea mult, pentru că o operă de artă de îndată ce a păsit pragul atelierului ea încetează de a fi numai a artistului care a creat-o, ci ea intră în patrimoniul național.

Cu opera lui Grigorescu România are de arândul și-a susținut gloria sa la expozițiile internaționale.

De o astfel de grije trebuie să fi fost preocupat d. ministru Cancicov când a făcut gestul, atât de generos față de arta și artiștii țării.

Și din partea noastră ori câte mulțumiri s'ar adresa generosului ministru nu-i prea mult.

Sculptor Spiridon Georgescu

Dezideratele votate în congresul surdo-muților dela Marsilia, Franța

Trecerea școlilor naționale a surdo-muților dela Ministerul Sănătății la acela al Educației Naționale.

Reorganizarea școlilor particulare de surdo-muți care prea adesea posedă un personal necalificat și puțin devotat.

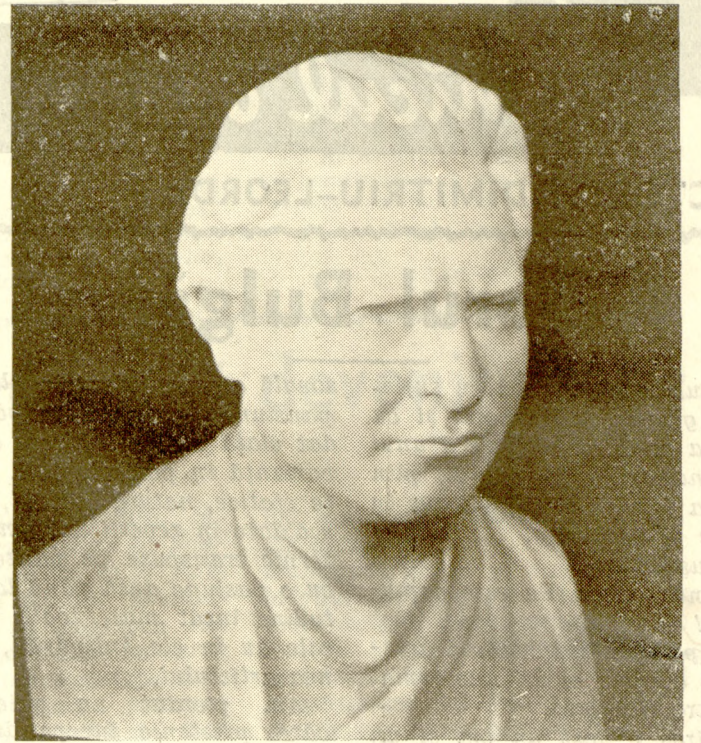
Aplicarea integrală a legii din 1882, acordând tuturor francezilor educația gratuită și obligatorie și punerea la punct a decretului de administrație publică, organizând școlile speciale prevăzute în articolul 4 al zisei legi.

Statele Unite, și cum exista Franța înainte de 1880.

Cere ca anii de școlaritate fie de minimum 10 putând fi prelunși pentru elevii mai înalți, cari să aibă posibilitatea de a obține diplome universitare.

Cerem o reorganizare a învățământului profesional și adaptarea sa la metodele industriale moderne.

Ca în nici un caz surdo-muții să nu fie plasați în clase unde s'ar putea găsi în contact cu normalii și înapoiații.

Leorda

Autoportret

Reorganizarea școlii normale care funcționează la Institutul Național din Paris, pentru ca ea să poată da profesori la toate școlile de surdo-muți din Franța.

Cerem ca nimeni să nu poată preda surdo-muților, dacă nu a făcut, în prealabil, un stagiu în această școală normală, ca profesorii de surdo-muți să fie asimilați profesorilor de curs secundar din punctul de vedere al tratamentului.

Ca profesoratul să fie deschis surdo-muților cari au aptitudini pentru aceasta, cum se face în

Ca surdo-muții să fie admiși în administrațiile publice cu același titlu ca și normalii, în funcțiuni cari nu cer raporturi cu publicul.

Ca patronii în general, și marile întreprinderi în special, să pună la încercare capacitatea profesională a surdo-muților înainte de a le refuza serviciile.

Invoacă principiile sfinte, cuprinse în declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului, care specifică că toți francezii sunt egali în drepturi.

Și roagă somitățile de orice grad, ca și pe puterea executivă, de a lua în considerație aceste deziderate, astfel ca să fie reparată nedreptatea de care surdo-muții suferă de mai mult de 50 ani, penitruca ei să poată trăi și lucra fără să fie o povară pentru nimeni, în integritatea drepturilor lor de francezi și cetățeni.

N. R. Revindicările exprimate în Congresul surdo-muților dela Marsilia, pun pe primul plan importanta problema a învățământului celor fără grai.

Constatăm cu satisfacție rolul primordial acordat acestei chestiuni, ea făcând obiectul primelor desiderate din acest congres. La noi problema se pune mult mai acut și revindicările congresiștilor dela Marsilia sunt un avvertiment în plus pentru rezolvarea integrală și punerea pe baze moderne a educației surdo-muților la noi.

V. D. L.

Dela „Casa Tăcerii”

(Continuare din pag. 1-a)

Își vor trimite delegații; printre aceste delegații de surdo-muți vor participa și profesori specialiști ai școlilor de surdo-muți a fiecărei țări.

Casa Tăcerii va fi o podoabă a țării noastre, cea mai mare instituție de muncă, producătoare a surdo-muților, o Vatră luminoasă a surdo-muților; o școală superioară de arte și meserii va pregăti pe surdo-muți absolvenți ai școalelor de surdo-muți asigurându-le astfel o existență omenească iar meritele lor vor face înconjurul unui renume frumos și demn de țara noastră.

V. D. L.

„ASTRA”

PRIMA FABRICĂ ROMÂNĂ DE VAGOANE ȘI MOTOARE S. A.

DIRECȚIUNEA GENERALĂ BUC. III, STR. POVERNEI No. 2-4 TEL. 20540-48-49

UZINELE LA: ARAD, BRAȘOV ȘI ORAȘTIE — Adresa telegrafică: ASTRAUZINE

ARMAMENT ȘI MUNIȚIUNI:

Material de artilerie de orice fel: Tununi, afete, țevi, închizătoare, frâne, etc.

Trăsuri de artilerie, infanterie, care de baterie, care de luptă, etc.

Muniții de artilerie de orice fel. Obuze, focoase, bombe, mine marine, torpile, etc.

VAGOANE DE CALE FERATĂ DE ORICE FEL, NOUI ȘI REPARAȚIUNI:

Vagoane de persoane cu 4 și 2 osii, tapisate și netapisate.

Vagoane de dormit și restaurante, Vagoane de bagaje, poștă, mărfuri, frigorifere.

Vagoane cisterne pentru petrol, benzină, uleiuri, alcool, acid sulfuric, etc.

Vagoane speciale pentru căi ferate industriale, forestiere, miniere, Decauville, etc.

Drezine.

Vagoane și semnalizări și centralizări pentru Căi Ferate.

Instalațiuni complete pentru iluminatul și încălzitul trenurilor.

Acuplamente metalice pentru încălzitul trenurilor cu aburi.

Piese de vagoane și de locomotive de orice fel.

Tampoane cu fricțiune.

Instalațiuni pentru spălarea și prepararea cărbunilor.

Poduri și construcțiuni metalice de orice fel, nituite sau sudate.

Funiculare, Macarale rulante, Poduri bascule.

Pompe centrifugale normale și autoaspiratoare.

Compresoare de șosele.

Rezervoare pentru petrol, benzină, apă, etc., de orice formă și capacitate.

Butoaie de tablă neagră și galvanizată, sudate electric pentru transportul produselor petrolifere, spiritului și uleiurilor, etc.